A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2016. szeptember 8.*

„Előzetes döntéshozatal — Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmi rendszere az Európai Unióban — 2003/87/EK irányelv — 10a. cikk — A kibocsátási egységek ingyenes kiosztásának módszere — Az egységes ágazatközi korrekciós tényező számítása — 2013/448/EU határozat — 4. cikk — II. melléklet — Érvényesség — A forró fémre vonatkozó termék-referenciaérték meghatározása — 2011/278/EU határozat — I. melléklet — Érvényesség — A 3. cikk c) pontja — 7. cikk — A 10. cikk (1) (3) és (8) bekezdése — IV. melléklet — A kibocsátási egységek ingyenes kiosztása a hő fogyasztása és exportálása vonatkozásában — Magánháztartásokba exportált mérhető hő — A kibocsátások kétszeres beszámítására és a kibocsátási egységek kétszeres kiosztására vonatkozó tilalom”

A C-180/15. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Nacka Tingsrätt – Mark- och miljödomstolen (a nackai elsőfokú bíróság ingatlannal és környezettel kapcsolatos ügyekért felelős tanácsa, Svédország) a Bírósághoz 2015. április 21-én érkezett, 2015. április 16-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Borealis AB**,

a **Kubikenborg Aluminum AB**,

a **Yara AB**,

a **SSAB EMEA AB**,

a **Lulekraft AB**,

a **Värmevärden i Nynäshamn AB**,

a **Cementa AB**,

a **Höganäs Sweden AB**

és

a **Naturvårdsverket**

között folyamatban lévő eljárásban,

* Az eljárás nyelve: svéd.

A BÍRÓSÁG (hatodik tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, J.-C. Bonichot (előadó) és E. Regan bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Borealis AB, a Kubikenborg Aluminium AB és a Yara AB képviseletében M. Tagaeus advokat és J. Nilsson jur. kand.,

– az SSAB EMEA AB és Lulekraft AB képviseletében R. Setterlid advokat,

– a Värmevärden i Nynäshamn AB képviseletében M. Hägglöf advokat,

– a német kormány képviseletében T. Henze és K. Petersen, meghatalmazotti minőségben,

– a holland kormány képviseletében M. Bulterman és C. Schillemans, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében E. White és K. Mifsud-Bonnici, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: M. Johansson advokat,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem először is a kibocsátási egységekre vonatkozó harmonizált ingyenes kiosztás uniós szintű átmeneti szabályainak a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 10a. cikke értelmében történő meghatározásáról szóló, 2011. április 27-i 2011/278/EU bizottsági határozat (HL 2011. L 130., 1. o.) 15. cikke (3) bekezdésének az érvényességére, másodszor az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 11. cikkének (3) bekezdésével összhangban történő átmeneti ingyenes kiosztását szolgáló nemzeti végrehajtási intézkedésekről szóló, 2013. szeptember 5-i 2013/448/EU bizottsági határozat (HL 2013. L 240., 27. o.) 4. cikkének és II. mellékletének az érvényességére, harmadszor a 2009. április 23-i 2009/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2009. L 140., 63. o.) módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2003. L 275., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.; a továbbiakban: 2003/87 irányelv) 10a. cikke (1), (2), (4) és (5) bekezdésének az értelmezésére, és végül a 2011/278 határozat 3. cikke c) pontjának, 10. cikke (3) és (8) bekezdésének, valamint IV. mellékletének az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet egy olyan jogvita keretében terjesztették elő, amely egyrészről üvegházhatást okozó gázt termelő létesítmények üzemeltetői – nevezetesen a Borealis AB, a Kubikenborg Aluminium AB, a Yara AB, az SSAB EMEA AB, a Lulekraft AB, a Värmevärden i Nynäshamn AB, a Cementa AB és a Höganäs Sweden AB –, és másrészről a Naturvårdsverket (természetvédelmi ügynökség, Svédország) között van

folyamatban azon határozat jogszerűsége tárgyában, melyet ezen ügynökség 2013. november 21-én fogadott el (a továbbiakban: 2013. november 21-i határozat) az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek (a továbbiakban: kibocsátási egységek) a 2013-tól 2020-ig tartó időszakra történő végleges kiosztására vonatkozóan azt követően, hogy alkalmazta a 2003/97 irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésében előírt egységes ágazatközi korrekciós tényezőt (a továbbiakban: korrekciós tényező).

Jogi háttér

A 2003/87 irányelv

3 A 2003/87 irányelv 1. cikke a következőket írja elő:

„Ez az irányelv az üvegházhatású gázok kibocsátásának költséghatékony és gazdaságilag eredményes csökkentésének ösztönzése érdekében létrehozza a Közösségben az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei kereskedelmének rendszerét (a továbbiakban: közösségi rendszer).

Ez az irányelv rendelkezik továbbá arról, hogy a veszélyes éghajlatváltozás elkerüléséhez tudományos alapon szükségesnek tartott csökkentéshez való hozzájárulás érdekében fokozni kell az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését.

[...]”

4 Az említett irányelv 3. cikkének szövege a következő:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

a) »egység«: egy meghatározott időszakban egy szén-dioxid tonna-egyenérték kibocsátására való jogosultság, amely csak ezen irányelv követelményeinek teljesítésére érvényes és az irányelv rendelkezéseinek megfelelően átruházható;

b) »kibocsátások«: üvegházhatású gázoknak valamely létesítményben található forrásokból a légkörbe történő kiengedése vagy az I. mellékletben felsorolt légiközlekedési tevékenységet folytató légi járműből az említett tevékenység tekintetében gázok kibocsátása;

[...]

e) „létesítmény”: minden olyan helyhez kötött műszaki egység, amelyben egy vagy több, az I. számú mellékletben felsorolt tevékenység vagy bármely más, azzal közvetlenül együtt járó tevékenység folyik, illetőleg amely műszakilag kapcsolódik az adott telephelyen folytatott tevékenységhez, és amely hatással lehet a kibocsátásokra és a légszennyezésre;

[...]

f) »üzemeltető«: bármely személy, aki létesítményt üzemeltet vagy irányít, illetve – amennyiben erre a nemzeti jogszabály lehetőséget ad –, akire a létesítmény műszaki működése feletti gazdasági döntéshozatali hatáskört ruházták;

[...]

t) »égetés«: tüzelőanyagok oxidálása függetlenül az e folyamat révén előállított hő-, elektromos vagy mechanikai energia felhasználási módjától, valamint az ehhez közvetlenül kapcsolódó valamennyi tevékenység, beleértve a hulladékgázok tisztítását;

u) »villamosenergia-termelő«: olyan létesítmény, amely 2005. január 1-jén vagy azt követően harmadik felek számára történő értékesítésre szánt villamos energiát termelt, és amelyben az I. mellékletben felsorolt tevékenységek közül kizárólag »tüzelőanyagok égetését« végzik.”

5 A 2003/87 irányelv 10a. cikke, melynek címe „A harmonizált ingyenes kiosztás közösségi szintű átmeneti szabályai”, a következőket írja elő:

„(1) A Bizottság 2010. december 31-ig közösségi szintű, teljes mértékben harmonizált végrehajtási intézkedéseket fogad el a kibocsátási egységek a (4), az (5), a (7) és a (12) bekezdésben említett kiosztására vonatkozóan, ideértve a (19) bekezdés harmonizált alkalmazásához szükséges bármely rendelkezést is.

[...]

Az első albekezdésben előírt intézkedések lehetőség szerint közösségi szintű előzetes referenciaértékeket határoznak meg annak biztosítására, hogy a kiosztás módja ösztönözze az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését és az energiafelhasználás tekintetében hatékony műszaki megoldásokat, figyelembe véve a leghatékonyabb műszaki megoldásokat, a helyettesítő megoldásokat, az alternatív termelési folyamatokat, a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelést, a hulladékgázokból való hatékony energia-visszanyerést, a biomassza-használatot, valamint a CO_2 elkülönítését és tárolását, amennyiben rendelkezésre állnak ilyen létesítmények, továbbá az intézkedések nem ösztönöznek a kibocsátás növelésére. Villamosenergia-termelés kapcsán ingyenesen nem osztható ki kibocsátási egység, a 10c. cikk hatálya alá tartozó esetek és a hulladékgázokból előállított villamos energia kivételével.

Az egyes ágazatokban és alágazatokban a referenciaértékeket elviekben a termékek – és nem a ráfordítások – alapján kell kiszámítani, az üvegházhatású gázkibocsátás csökkentésének és az energiahatékonysági megtakarításnak az érintett ágazat vagy alágazat termelési folyamata során való maximalizálása érdekében.

Az egyes ágazatokra és alágazatokra vonatkozó előzetes referenciaértékek rögzítésére szolgáló elvek meghatározása során a Bizottság konzultál az érdekelt felekkel, köztük az érintett ágazatokkal és alágazatokkal.

[...]

(2) Az egyes ágazatokra vonatkozó előzetes referenciaértékek meghatározására szolgáló elvek rögzítése során a kiindulópontot az ágazat vagy alágazat közösségi létesítményei leghatékonyabb 10%-ának 2007–2008 közötti átlagteljesítménye adja. A Bizottság konzultál az érdekelt felekkel, köztük az érintett ágazatokkal és alágazatokkal.

A 14. és a 15. cikk értelmében elfogadott rendeletek az előzetes referenciaértékek meghatározása céljából harmonizált szabályokat alakítanak ki a termeléssel kapcsolatos üvegházhatású gázkibocsátás nyomon követésére, jelentésére és ellenőrzésére.

(3) A (4) és (8) bekezdésre is figyelemmel és a 10c. cikkre tekintet nélkül nem részesülhetnek ingyenes kiosztásban a villamosenergia-termelők, a szén-dioxid elkülönítését szolgáló létesítmények, a szén-dioxid szállítására szolgáló csővezetékek és a szén-dioxid tárolóhelyek.

(4) Ingyenes kiosztásban részesül a távfűtés és a 2004/8/EK irányelv értelmében vett nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés a gazdaságilag indokolt módon, kereslet kielégítése céljából folytatott hőtermelés vagy hűtési szolgáltatások tekintetében. 2013-tól kezdődően minden évben az e létesítmények számára e hőtermelés tekintetében kiosztott kibocsátási egységek mennyiségét a 9. cikkben előírt lineáris tényezővel ki kell igazítani.

(5) A (3) bekezdés hatálya alá nem tartozó, és nem új belépő létesítmények részére kiosztandó kibocsátásiegység-mennyiség kiszámításának alapját képező éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség nem haladhatja meg az alábbiak összegét:

a) a 9. cikknek megfelelően meghatározott teljes éves közösségi kibocsátásiegység-mennyiség megszorozva a (3) bekezdés hatálya alá nem tartozó létesítményekből származó kibocsátásoknak a 2008 és 2012 közötti időszakban a közösségi rendszer hatálya alá tartozó létesítményekből származó, 2005 és 2007 közötti teljes hitelesített átlagkibocsátásában képviselt részarányával;

b) a közösségi rendszerbe csak 2013-tól tartozó, a (3) bekezdés hatálya alá nem tartozó létesítményekből származó, 2005 és 2007 közötti teljes hitelesített éves átlagkibocsátás, kiigazítva a 9. cikkben említett lineáris tényezővel.

Szükség esetén egységes, ágazatközi korrekciós tényezőt kell alkalmazni.

[...]

(11) A 10b. cikk rendelkezéseire is figyelemmel az e cikk (4)–(7) bekezdése értelmében 2013-ban ingyenesen kiosztott kibocsátásiegység-mennyiségnek az (1) bekezdésben előírt intézkedésekkel összhangban meghatározott mennyiség 80%-ának kell megfelelnie. Ezt követően az ingyenesen kiosztott mennyiséget évente mindig azonos mennyiséggel úgy kell csökkenteni, hogy 2020-ra 30%-ot érjen el, majd 2027-re megszűnjön az ingyenes kiosztás.

[...]”

A 2011/278 határozat

6 A 2011/278 határozat (8) preambulumbekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A referenciaértékek meghatározásához a Bizottság az üvegházhatású gázok szempontjából 2007–2008-ban leghatékonyabb azon létesítmények 10%-a [üvegházhatást okozó gázok kibocsátására vonatkozó] teljesítményének számtani átlagát vette kiindulópontnak, amelyekről adatokat gyűjtöttek. Ezen túlmenően minden olyan ágazat esetében, amelyhez az I. mellékletben termék-referenciaérték szerepel, a Bizottság – [2003/87] irányelv 10a. cikkének (1) bekezdésével összhangban – a különböző forrásokból kapott kiegészítő információk alapján, illetve az európai és nemzetközi szinten leghatékonyabb műszaki megoldásokat és csökkentési potenciált elemző tanulmány alapján elemezte, hogy e kiindulópontok elegendő mértékben tükrözik-e a leghatékonyabb műszaki megoldásokat, helyettesítő megoldásokat, alternatív termelési folyamatokat, nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelést, a hulladékgázokból való hatékony energia-visszanyerést, a biomassza-használatot, valamint a szén-dioxid leválasztását és tárolását, amennyiben ehhez rendelkezésre állnak létesítmények helyesen: [amennyiben az erre szolgáló berendezések rendelkezésre állnak]. A referenciaértékek meghatározásához felhasznált adatokat a források széles köréből merítették annak érdekében, hogy az elemzés a 2007-ben és 2008-ban referenciaértékkel rendelkező terméket előállító lehető legtöbb létesítményre kiterjedjen. Először is a referenciaértékkel rendelkező termékeket előállító, a kibocsátáskereskedelmi rendszerbe tartozó létesítmények [üvegházhatást okozó gázok kibocsátására vonatkozó] teljesítményével kapcsolatos adatokat a vonatkozó európai ágazati szövetségek által vagy nevében gyűjtötték, meghatározott szabályok, az ún. ágazati szabálykönyvek alapján. E szabálykönyvekhez hivatkozási alapként a Bizottság iránymutatást biztosított az Európai Unió kibocsátáskereskedelmi rendszere referenciaérték-adatainak minőségi és hitelesítési kritériumairól. Másodszor, az európai ágazati szövetségek általi adatgyűjtés kiegészítéseképpen az Európai Bizottság nevében tanácsadók gyűjtöttek adatokat az iparág adatai között nem szereplő létesítményektől, valamint a tagállamok illetékes hatóságai is rendelkezésre bocsátottak adatokat és elemzéseket.”

7 Az említett határozat (11) preambulumbekezdése a következőket állapítja meg:

„Amennyiben nem álltak rendelkezésre adatok vagy a referenciaérték-meghatározás módszertanával összhangban gyűjtött adatok, az aktuális kibocsátási és felhasználási szintekre, továbbá a leghatékonyabb műszaki megoldásokra vonatkozó, elsősorban – a környezetszennyezés integrált megelőzéséről és csökkentéséről szóló, 2008. január 15-i 2008/1/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel [HL 2008. L 24., 8. o.] összhangban létrehozott – az elérhető legjobb technikákról szóló referenciadokumentumokból (BREF) származó információkat felhasználva vezették le a referenciaértékeket. A hulladékgázok kezelésével, a hőexporttal és a villamosenergia-termeléssel kapcsolatos adatok hiánya miatt különösen a koksz és a forró fém termék-referenciaértékeit származtatták a közvetlen és közvetett kibocsátások kiszámításából, a vonatkozó BREF energiaáramlással kapcsolatos releváns információi, illetve a [2003/87 irányelv, HL 2007. L 229., 1. o.] alapján az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának nyomon követésére és jelentésére vonatkozó iránymutatások létrehozásáról szóló, 2007. július 18-i 2007/589/EK bizottsági határozatban meghatározott alapértelmezett kibocsátási tényezők alapján. [...]”

8 Ugyanezen határozat (12) preambulumbekezdése a következőket írja elő:

„Ha nem lehetett termék-referenciaértéket levezetni, de keletkeznek a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására jogosult üvegházhatású gázok, a kibocsátási egységeket általános tartalék-referenciaértékek alapján kell kiosztani. Annak érdekében, hogy legalább az érintett termelési folyamatok egyes részei esetében maximalizálható legyen az [üvegházhatást okozó gáz]kibocsátások csökkentése és az energiatakarékosság, három tartalék-referenciaértéket állítottak hierarchikus sorrendbe. A hő-referenciaérték azon hőfogyasztási folyamatoknál alkalmazandó, ahol mérhető hővezetőt használnak. A tüzelőanyag-referenciaértéket ott kell alkalmazni, ahol nem mérhető hőt használnak fel. [...]”

9 A 2011/278 határozat (18) preambulumbekezdése értelmében:

„A versenytorzulás elkerülése és annak biztosítása érdekében, hogy a szén-dioxid-piac rendben működjön, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az egyes létesítmények kiosztásának meghatározásakor kétszeres beszámításra vagy párhuzamos kiosztásra ne kerülhessen sor. [...]”

10 Az említett határozat (32) preambulumbekezdésének szövege a következő:

„Ugyancsak helyénvaló, hogy a termék-referenciaértékek figyelembe vegyék a hulladékgázokból való hatékony energia-visszanyerést és a felhasználásukhoz kapcsolódó kibocsátásokat. Ennek érdekében azon termékek referenciaértékeinek meghatározásánál, amelyek előállítása hulladékgázokat keletkeztet, a hulladékgázok szén-dioxid-tartalmát nagymértékben figyelembe vették. Amennyiben a hulladékgázokat a termelési folyamatból a vonatkozó termék-referenciaérték rendszerhatárain kívülre exportálják és hőtermelés céljából az I. mellékletben meghatározott, referenciaértékkel rendelkező folyamat rendszerhatárain kívül elégetik, a kapcsolódó kibocsátásokat úgy kell figyelembe venni, hogy a hő- vagy tüzelőanyag-referenciaérték alapján további kibocsátási egységeket osztanak ki. Azon általános elv fényében, miszerint bármely villamosenergia-termeléssel kapcsolatban nem oszthatók ki ingyenesen kibocsátási egységek, nehogy szükségtelenül torzuljon a verseny az ipari létesítményeknek szolgáltatott villamos energia piacain, és figyelembe véve a villamos energia árában foglalt szén-dioxid-árakat, helyénvaló, hogy amennyiben a hulladékgázokat a termelési folyamatból a vonatkozó termék-referenciaérték rendszerhatárain kívülre exportálják, és villamos energia termelése céljából elégetik, a vonatkozó termék-referenciaértékbe beszámított hulladékgáz széngáztartalmán túl ne osszanak ki kibocsátási egységeket.”

11 A 2011/278 határozat 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„E határozat alkalmazásában:

[...]

b) »létesítményrész termék-referenciaértéke [helyesen: termék-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész]«: olyan termék előállításához kapcsolódó ráfordítás, teljesítmény és a megfelelő kibocsátás, amelyhez az I. mellékletben referenciaértéket határoztak meg;

c) »hő-referenciaérték szerinti létesítményrész [helyesen: hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész]«: a létesítményrész termék-referenciaértékével le nem írható olyan ráfordítás, teljesítmény és a megfelelő kibocsátás, amely

– a létesítmény határain belül termékek előállítása vagy – a villamos energia előállítását kivéve – mechanikai energia termelése, hőtermelés vagy hűtési szolgáltatások céljából a létesítmény határain belül elfogyasztott, de nem villamosenergia-ellátási célú, mérhető hő termeléséhez, illetve az uniós rendszerben részt vevő másik létesítménytől vagy egyéb entitástól való behozatalához, illetve mindkettőhöz, vagy

– az uniós rendszerben nem szereplő létesítmény vagy egyéb entitás számára történő kivitelhez kapcsolódik, kivéve a villamos energia termelési célú kivitelét;

d) »tüzelőanyag-referenciaérték szerinti létesítményrész [helyesen: tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész]«: a létesítményrész termék-referenciaértékével le nem írható olyan ráfordítás, teljesítmény és a megfelelő kibocsátás, amely termékek előállítása vagy – a villamos energia előállítását kivéve – mechanikai energia termelése, hőtermelés vagy hűtési szolgáltatások céljából elfogyasztott, de nem villamosenergia-ellátási célú, nem mérhető hő tüzelőanyag-égetéssel, azon belül akár biztonsági fáklyázással történő termeléséhez kapcsolódik;

e) »mérhető hő«: azonosítható csővezetéken vagy vezetéken, hővezető közeg – például különösen gőz, forró levegő, víz, olaj, folyékony fémek és sók – használatával szállított nettó hőáram, amelynek mérésére hőmennyiségmérő van vagy lehet üzembe helyezve;

[...]

g) »nem mérhető hő«: a mérhető hőtől eltérő valamennyi hő;

h) »technológiai kibocsátások szerinti létesítményrész [helyesen: technológiai kibocsátásokkal rendelkező létesítményrész]«: a szén-dioxid kivételével a [2003/87 irányelv] I. mellékletében felsorolt üvegházhatású gázok kibocsátása, amely az I. mellékletben felsorolt termék-referenciaérték rendszerhatárain kívül történik, vagy olyan szén-dioxid-kibocsátás, amelyre az I. mellékletben felsorolt termék-referenciaérték rendszerhatárain kívül, mérhető vagy nem mérhető hő, valamint villamos energia előállítása céljából az alábbi tevékenységek eredményeképpen termelt tökéletlenül oxidálódott szén égetéséből eredő kibocsátás nyomán keletkező alábbi kibocsátások és tevékenységek eredményeképpen kerül sor, azzal a feltétellel, hogy levonásra kerül az a kibocsátás, amely az elégetett tökéletlenül oxidálódott szén technológiailag felhasználható energiatartalmával egyenértékű mennyiségű földgáz égetéséből adódott volna:

[...]

q) »magánháztartás«: egyazon lakóhelyen élők egysége, akik önállóan vagy csoportosan gondoskodnak mérhető hőellátást biztosító megoldásról;

[...]”

12 A 2011/278 határozat 6. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) E határozat alkalmazásában a tagállamok a 2003/87/EK irányelv 10a. cikkének értelmében ingyenes kiosztásra jogosult valamennyi létesítményt egy vagy több létesítményrészre osztanak fel az előírtaknak megfelelően:

a) termék-referenciaérték szerinti létesítményrész [helyesen: termék-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész];

b) hő-referenciaérték szerinti létesítményrész [helyesen: hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész];

c) tüzelőanyag-referenciaérték szerinti létesítményrész [helyesen: tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész] ;

d) technológiai kibocsátások szerinti létesítményrész [helyesen: technológiai kibocsátásokkal rendelkező létesítményrész].

A létesítményrészeknek a lehetséges mértékben meg kell felelniük a létesítmény fizikai részeinek.

[…]

(2) Az egyes létesítményrészek ráfordításainak, teljesítményének és kibocsátásának összege nem haladhatja meg a létesítmény összes ráfordítását, teljesítményét és kibocsátását.”

13 E határozat 7. cikke a következőket írja elő:

„(1) A tagállamok a [2003/87 irányelv] 10a. cikke értelmében ingyenes kiosztásra jogosult valamennyi meglévő létesítmény esetében – beleértve a csak alkalmanként üzemeltetett, különösen a tartalék- vagy készenléti üzemmódban tartott, illetve a szezonális rendszerben üzemelő létesítményeket – a 2005. január 1. és 2008. december 31. közötti időszak, vagy adott esetben a 2009. január 1. és 2010. december 31. közötti időszak valamennyi olyan évére vonatkozóan, amikor a létesítmény üzemelt, összegyűjtenek az üzemeltetőtől valamennyi vonatkozó információt és adatot a IV. mellékletben felsorolt minden egyes paraméterre vonatkozóan.

(2) A tagállamok az adatokat az egyes létesítményrészek tekintetében külön-külön gyűjtik. Szükség esetén a tagállamok kérhetik az üzemeltetőtől, hogy több adatot szolgáltasson.

[...]

(7) A tagállamoknak elő kell írniuk az üzemeltetők számára, hogy hiánytalan és következetes adatokat szolgáltassanak, gondoskodva arról, hogy ne forduljon elő kétszeres beszámítás és ne legyenek átfedések a létesítményrészek adatai között. A tagállamoknak az adatok kellő bizonyosságú integritása érdekében különösen azt kell biztosítaniuk, hogy az üzemeltetők kellő gondossággal járjanak el, és a lehető legpontosabb adatokat nyújtsák be.

[...]”

14 A 2011/278 határozat 10. cikke, melynek címe „A létesítmény szintjén történő kiosztás”, a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 7. cikk szerint gyűjtött adatok alapján a tagállamok a (2)–(8) bekezdéssel összhangban minden évre kiszámítják a 2013-tól kezdődően ingyenesen kiosztandó kibocsátási egységek számát a területükön található valamennyi meglévő létesítmény vonatkozásában.

(2) E számítás alkalmazásában a tagállamok először is minden létesítményrész esetében külön-külön határozzák meg az ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes számát a következők szerint:

a) minden termék-referenciaérték szerinti létesítményrész [helyesen: termék-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész] esetében valamely adott évre ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves száma az e termék-referenciaérték I. mellékletben említett értéke és a termékkel kapcsolatos vonatkozó múltbeli tevékenységi szint szorzatának felel meg;

b) valamint
   i. a hő-referenciaérték szerinti létesítményrész [helyesen: hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész] esetében valamely adott évre ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves száma a mérhető hőre vonatkozó hő-referenciaérték I. mellékletben említett értéke és a mérhető hő fogyasztására vonatkozó, hővel kapcsolatos múltbeli tevékenységi szint szorzatának felel meg;
   ii. a tüzelőanyag-referenciaérték szerinti létesítményrész [helyesen: a tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész] esetében valamely adott évre ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves száma a tüzelőanyag-referenciaérték I. mellékletben említett értéke és a tüzelőanyag-fogyasztásra vonatkozó, tüzelőanyaggal kapcsolatos múltbeli tevékenységi szint szorzatának felel meg;
   iii. a technológiai kibocsátás szerinti létesítményrész [technológiai kibocsátásokkal rendelkező létesítményrész] esetében a kibocsátási egységek valamely adott évre ingyenesen kiosztott előzetes éves száma a folyamathoz kapcsolódó múltbeli tevékenységi szint 0,9700-del megszorzott értékének felel meg.

(3) Amennyiben a mérhető hő magánháztartásokba szánt export- és a kibocsátási egységeknek a (2) bekezdés b) pontjának i. alpontja szerint 2013-ra meghatározott előzetes éves száma alacsonyabb, mint az adott létesítményrész által 2005. január 1. és 2008. december 31. közötti időszakban a magánháztartásoknak exportált mérhető hő előállításához kapcsolódó múltbeli kibocsátások medián éves értéke, a kibocsátási egységek 2013-ra meghatározott előzetes éves számát a különbségnek megfelelően ki kell igazítani. A 2014–2020 közötti időszak minden évében a kibocsátási egységeknek a (2) bekezdés b) pontjának i. alpontja szerint meghatározott előzetes éves számát olyan mértékben kell kiigazítani, hogy az adott évre a kibocsátási egységek előzetes éves száma alacsonyabb legyen, mint a fentiekben említett múltbeli kibocsátások medián éves értékének százalékos aránya. Ez a százalékos arány 2014-ben 90%, majd minden azt követő évben 10 százalékponttal csökken.

[...]

(7) Az egyes létesítményeknek ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves összmennyisége a valamennyi létesítményrész számára ingyenesen kiosztott – a (2)–(6) bekezdésnek megfelelően kiszámított – kibocsátási egységek előzetes éves számának összege.

[...]

(8) Az egyes létesítményeknek ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves összmennyiségének meghatározásakor a tagállamok biztosítják, hogy ne számítsák kétszer a kibocsátásokat, illetve a kiosztás értéke ne legyen negatív. Amennyiben valamely létesítmény különösen az I. mellékletben meghatározott rendszerhatárok fogalommeghatározása szerinti

termék-referenciaérték hatálya alá tartozó köztes terméket importál, a kibocsátások nem számolhatók kétszer a mindkét érintett létesítmény számára ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves összmennyiségének meghatározásakor.

(9) A [2003/87 irányelv] 10a. cikke (3) bekezdésének hatálya alá tartozó létesítmények kivételével az egyes meglévő létesítmények számára ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek végleges éves összmennyisége a (7) bekezdéssel összhangban meghatározott létesítmények számára ingyenesen kiosztott kibocsátási egységeknek a 15. cikk (3) bekezdésével összhangban meghatározott ágazatközi korrekciós tényezővel megszorzott előzetes éves összmennyisége.

A [2003/87 irányelv] 10a. cikke (3) bekezdésének hatálya alá tartozó és a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására jogosult létesítmények esetében az ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek végleges éves összmennyisége az egyes létesítmények számára ingyenesen kiosztott kibocsátási egységeknek a (7) bekezdéssel összhangban meghatározott, és a [2003/87 irányelv] 10a. cikkének (4) bekezdésében említett lineáris szorzótényezővel kiigazított előzetes éves összmennyisége, amelynek meghatározásakor referenciául az adott létesítmény számára ingyenesen kiosztott kibocsátási egységeknek a 2013. évi előzetes éves összmennyisége szolgál.”

15 A 2011/278 határozat 15. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A [2003/87 irányelv] 11. cikkének (1) bekezdésével összhangban a tagállamok 2011. szeptember 30-ig a Bizottság által rendelkezésre bocsátott elektronikus formanyomtatvány kitöltésével megküldik a Bizottságnak a [2003/87 irányelv] hatálya alá tartozó, területükön működő létesítmények listáját, amely az 5. cikk szerint azonosított létesítményeket is tartalmazza.

[...]

(3) Az e cikk (1) bekezdésében említett lista kézhezvételét követően a Bizottság értékeli az egyes létesítményeknek a listába történő felvételét és az ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek kapcsolódó éves összmennyiségét.

Miután minden tagállam értesíti a Bizottságot a 2013–2020 közötti időszakban ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves összmennyiségéről, a Bizottság meghatározza a [2003/87] irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésében említett [korrekciós tényezőt.] Ennek meghatározása a következőképpen történik: a 2013–2020 közötti időszak minden évében – a VI. mellékletben említett tényezők alkalmazása nélkül – a villamosenergia-termelő létesítmények figyelmen kívül hagyásával ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves összmennyiségeinek összegét össze kell vetni a [2003/87] irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésével összhangban kiszámított éves kibocsátásiegység-mennyiségekkel a villamosenergia-termelőnek vagy új belépőnek nem minősülő létesítmények esetében, figyelembe véve az említett irányelv 9. cikkének megfelelően meghatározott éves uniós összmennyiségből való vonatkozó részesedést, és az uniós rendszerbe csak 2013-tól felvett vonatkozó kibocsátási mennyiségeket.

(4) Amennyiben a Bizottság nem utasítja el valamely létesítmény e listába való felvételét, beleértve az e létesítmény számára ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek éves előzetes összmennyiségét is, az érintett tagállam e határozat 10. cikkének (9) bekezdésével összhangban meghatározza a 2013–2020 közötti időszak minden évében ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek végleges éves mennyiségét.

[...]”

16 A 2011/278 határozatnak a „Termék-referenciaértékek” című I. melléklete az 1. pontjában, amelynek címe „A termék-referenciaértékek és rendszerhatárok meghatározása, tekintet nélkül a tüzelőanyag és a villamos energia felcserélhetőségére”, a következőket írja elő:

„Referenciaként meghatározott termék	Az érintett termékek meghatározása	Az érintett folyamatok és kibocsátások meghatározása (rendszerhatárok)	[...]	Referenciaérték (kibocsátási egység/t)
Koksz	[...]	[...]	[...]	0,286
[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
Forró fém	[...]	[...]	[...]	1,328
[...]	[...]	[...]	[...]	[...]

[...]”

17 Az említett határozat IV. melléklete, melynek címe „Meglévő létesítmények tekintetében végzett alapadatgyűjtés paraméterei”, a következőket írja elő:

„A 7. cikk (1) bekezdésében említett alapadatgyűjtés céljára a tagállamok arra kötelezik az üzemeltetőt, hogy a 9. cikk (1) bekezdésének megfelelően kiválasztott alapidőszaknak (2005–2008 vagy 2009–2010) az összes naptári évére vonatkozóan legalább az alábbi létesítmény vagy létesítményrész szintű adatokat nyújtsa be. A 7. cikk (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a tagállamok ezen túlmenően további adatokra is igényt tarthatnak.

Paraméter	[...]
[...]	[...]
Összes üvegházhatásúgáz-kibocsátás	[...]
[...]	[...]
Exportált mérhető hő	[...]
[...]	[...]”

A 601/2012/EU rendelet

18 Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának a 2003/87 irányelvnek megfelelő nyomon követéséről és jelentéséről szóló, 2012. június 21-i 601/2012/EU bizottsági rendelet (HL 2012. L 181., 30. o., helyesbítés: HL 2012. L 347., 43. o.) a IV. mellékletének 1. A. pontjában a következőket írja elő:

„[...]

Az üzemeltető nem követi nyomon és nem jelenti a szállításhoz használt belső égésű motorok kibocsátását. [...] Az üzemeltető a más létesítménytől átvett hő- vagy villamos energia előállításából származó kibocsátást nem tekinti az átvevő létesítmény kibocsátása részének.

[...]”

A 2013/448 határozat

19 A 2013/448 határozat 4. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A [2003/87] irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésében említett és a [2011/278] határozat 15. cikkének (3) bekezdésével összhangban meghatározott [korrekciós tényezőt] e határozat II. melléklete határozza meg.”

20 A 2013/448 határozat II. melléklete a következőket írja elő:

„Év	Ágazatközi korrekciós tényező
2013	94,272151%
2014	92,634731%
2015	90,978052%
2016	89,304105%
2017	87,612124%
2018	85,903685%
2019	84,173950%
2020	82,438204%”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

21 A természetvédelmi ügynökség a 2013. november 21-i határozatában a 2013-tól 2020-ig tartó kereskedelmi időszakra vonatkozóan meghatározta az ingyenesen kiosztandó kibocsátási egységek végleges mennyiségét. Az üvegházhatást okozó gázokat kibocsátó létesítmények üzemeltetői közül nyolc, nevezetesen a Borealis AB, a Kubikenborg Aluminium AB, a Yara AB, az SSAB EMEA AB, a Lulekraft AB, a Värmevärden i Nynäshamn AB, a Cementa AB és a Höganäs Sweden AB keresetet terjesztett elő e határozat megsemmisítése iránt.

22 Ezen üzemeltetők a keresetük alátámasztása érdekében egyrészt több olyan jogalapot terjesztettek elő, amelyek a 2011/278 és a 2013/448 határozatot érintő téves jogalkalmazáson alapulnak.

23 Többek között úgy vélik, hogy a 2011/278 határozat 15. cikkének (3) bekezdése alapján meghatározott, és a 2013/448 határozat 4. cikkében és II. mellékletében rögzített korrekciós tényező ellentétes a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (5) bekezdéséből származó követelményekkel. Mivel a 2013. november 21-i határozatot a korrekciós tényező alkalmazásával fogadták el, ez szintén érvénytelen.

24 Ezenfelül a Bizottság a 2011/278 határozat I. mellékletében a forró fémre vonatkozó termék-referenciaértéket a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (2) bekezdésében előírt korlátok figyelmen kívül hagyásával határozta meg. Ezen utóbbi rendelkezés értelmében a referenciaértékek meghatározása során a kiindulópontot az ágazat létesítményei leghatékonyabb 10%-ának átlagteljesítménye adja. A Bizottság e szabály alkalmazása során felülbecsülte a forró fémet termelő létesítmények teljesítményét. Ugyanígy, bár a Bizottság figyelembe vette azt, hogy a forró fém termelése során kibocsátott hulladékgázok a tüzelőanyagok helyettesítői lehetnek, az a kiigazítás, amely lehetővé teszi az ezen gáz, valamint a földgáz energiatartalma közötti különbség figyelembevételét, túlságosan nagy mértékű. Mivel a referenciaértékek meghatározóak a kibocsátási egységek ingyenes kiosztása szempontjából, ezek a hibák érintik a 2013. november 21-i határozat érvényességét.

25 Másrészt az alapügy felperesei úgy vélik, hogy ezen utóbbi határozat maga ellentétes a 2003/87 határozat, valamint a 2011/278 határozat több rendelkezésével.

26 Így azáltal, hogy a természetvédelmi ügynökség a kibocsátási egységeknek a távfűtés keretében a magánháztartások számára szolgáltatott hő termeléséből származó kibocsátásokat érintő kiosztása során nem vette figyelembe a hulladékgázok elégetéséből származó tényleges kibocsátásokat, amennyiben azok a hő referenciaértékét meghaladják, a 2013. november 21-i határozat sérti a 2011/278 határozat 10. cikke (2) bekezdésének b) pontját, és 10. cikkének (3) bekezdését. A természetvédelmi ügynökség ezzel ellentétben azt az álláspontot képviseli, hogy nem oszthat ki több kibocsátási egységet, mint amennyit e referenciaérték előír. Mi több, ezen ügynökség álláspontja szerint a hulladékgázok elégetéséből származó kibocsátásokat figyelembe vették a forró fém és a koksz referenciaértékének a meghatározása során, amennyiben ezek az értékek magasabbak, mint a tüzelőanyagok referenciaértéke.

27 Ezenfelül az alapügy felperesei arra hivatkoznak, hogy a 2013. november 21-i határozat érvénytelen amiatt, hogy az nem felel meg a kibocsátási egységeknek a hőtermelésre és a hőfogyasztásra vonatkozó ingyenes kiosztására irányadó szabályoknak.

28 Egyrészt az, hogy a természetvédelmi ügynökség megtagadja az ingyenes kiosztást abban az esetben, ha a létesítményrész egy olyan más létesítményrészben megtermelt hőt használ fel, amelyre a tüzelőanyagok referenciaértéke vonatkozik, ellentétes a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) bekezdése által követett célok egyikével. E rendelkezés többek között azt írja elő, hogy ösztönözni kell a hatékony technikák alkalmazását és az energiahatékonyságnak a hulladékgázokból való hatékony energia-visszanyerés útján való növelését. A természetvédelmi ügynökség álláspontja szerint ezt a megtagadást igazolja a kétszeres kiosztás elkerülésére vonatkozó kötelezettség. A tüzelőanyagot égető létesítményrészből származó kibocsátások ugyanis nem számíthatóak be még egyszer akkor, amikor egy másik létesítményrész, amelyre hő-referenciaérték alkalmazandó, hőt nyer vissza.

29 Másrészt az alapügy felperesei úgy vélik, hogy a 2013. november 21-i határozat érvénytelen amiatt is, hogy az figyelmen kívül hagyja azt a szabályt, amely szerint abban az esetben, ha hőt exportálnak olyan hőelosztóhoz, amely a hálózatán át azt több vállalkozásnak továbbítja, az ingyenes kibocsátási egységeket a hőtermelő számára kell kiosztani, és nem a fogyasztó számára. A természetvédelmi ügynökség nem vitatja ezt az elvet, de az az álláspontja, hogy az alapügy konkrét esetében a hálózat üzemeltetője nem hőelosztó, mivel a hőt az egyik létesítményében saját maga használja fel, így nem tekinthető puszta közvetítőnek.

30 E körülmények között a Nacka Tingsrätt – Mark- och miljödomstolen (a nackai [Svédország] elsőfokú bíróság ingatlannal és környezettel kapcsolatos ügyekért felelős tanácsa) ügy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Az ipari ágazatra vonatkozó ágazatközi korrekciós tényező kiszámításánál összeegyeztethető-e a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) és (4) bekezdésével az, ha a hulladékgáz villamosenergia-termelés érdekében történő elégetéséből származó valamennyi kibocsátást az árverési kerethez, és nem az ágazati határértékhez rendelik hozzá, annak ellenére, hogy a hulladékgázból származó kibocsátásokra a kereskedelmi irányelv 10a. cikke (1) bekezdésének értelmében kioszthető ingyenes kibocsátási egység?

2) Az ipari ágazatra vonatkozó ágazatközi korrekciós tényező kiszámításánál összeegyeztethető-e a kereskedelmi irányelv 10a. cikkének (1) és (4) bekezdésével az, ha [az uniós kibocsátáskereskedelmi rendszer hatálya alá tartozó] létesítményekbe való továbbszállításra szánt, és kapcsolt energiatermelő létesítményekben előállított hő termeléséből származó valamennyi kibocsátást az árverési kerethez, és nem az ágazati határértékhez rendelik hozzá, annak ellenére, hogy a hőtermelésből származó kibocsátásokra a kereskedelmi irányelv 10a. cikke (4) bekezdésének értelmében kioszthető ingyenes kibocsátási egység?

3) Amennyiben az első és második kérdésre nemleges válasz adandó, helyes-e a tárgyidőszakban az összkibocsátásból származó ágazati részesedésre (34,78%) vonatkozó számítás?

4) A 2013/448/EU bizottsági irányelv érvénytelen és összeegyeztethetetlen-e a 2003/87 irányelv 10a. cikkének [2] bekezdésével, mivel az ágazati határérték Bizottság szerinti számítása azt jelenti, hogy nem »szükség esetén«, hanem mindenképpen az ágazatközi korrekciós tényezőt kell alkalmazni?

5) A forró fém termék-referenciaértékének a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (2) bekezdése szerinti meghatározása azon az alapon történt-e, hogy az előzetes referenciaértékek meghatározására szolgáló elvek rögzítése során a kiindulópontot az érintett ágazat létesítményei leghatékonyabb 10%-ának átlagteljesítménye adja?

6) A hő magánháztartásokba való szállítására vonatkozó ingyenesen kiosztandó kibocsátási egységeket illetően összeegyeztethető-e a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (4) bekezdésével, ha a magánháztartásokba exportált hőre vonatkozóan nem biztosítanak ingyenes kibocsátási egységet?

7) A térítésmentesen kiosztandó kibocsátási egységekre vonatkozó kérelmekkel összefüggésben összeegyeztethető-e a 2011/278 határozat IV. mellékletével, ha nem tüntetik fel a magánháztartásokba exportált hő termelésekor keletkező valamennyi üvegházhatású gázt, ahogy azt a természetvédelmi ügynökség tette?

8) A hő magánháztartásokba való szállítására vonatkozó, térítésmentesen kiosztandó kibocsátási egységeket illetően összeegyeztethető-e a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) és (4) bekezdésével, valamint a 2011/278 határozat 10. cikkének (3) bekezdésével, ha a magánháztartásokba exportált hőre vonatkozóan kiosztott egységeket meghaladó, fosszilis tüzelőanyagból származó kibocsátásokra nem biztosítanak további ingyenes egységeket?

9) A térítésmentesen kiosztandó kibocsátási egységekre vonatkozó kérelmekkel összefüggésben, összeegyeztethető-e a 2011/278 határozat IV. mellékletével, ha valamely kérelemben úgy igazítják ki az adatokat, hogy az üvegházhatást okozó gázoknak a hulladékgáz elégetésének betudható kibocsátásai megegyezzenek az üvegházhatást okozó gázoknak a földgáz elégetésének betudható kibocsátásaival, ahogy azt a természetvédelmi ügynökség tette?

10) A 2011/278 határozat 10. cikkének (8) bekezdése azt jelenti-e, hogy valamely üzemeltető nem szerezhet ingyenes kibocsátási egységet valamely hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészben fogyasztott, és egy másik, tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészben előállított hő vonatkozásában?

11) Amennyiben a tizedik kérdésre igenlő válasz adandó, ellentétes-e a 2011/278 határozat 10. cikkének (8) bekezdése a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) bekezdésével?

12) A hőfogyasztásra vonatkozó ingyenes kibocsátási egységek esetén összeegyeztethető-e a 2003/87 irányelvvel, valamint a 2. és 6. sz. útmutatóval, ha az értékelésben figyelembe veszik az elfogyasztott hőt termelő hőforrást?

13) A 2013/448 határozat érvénytelen és összeegyeztethetetlen-e az EUMSZ 290. cikkel, továbbá a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) és (5) bekezdésével azon az alapon, hogy eltér a 2003/87 irányelv 10a. cikke (5) bekezdése [első] albekezdésének a) és b) pontjától annyiban, hogy kizárja a számítás alapjából a hulladékgáz elégetéséből, valamint a villamos energia és hőenergia kapcsolt termeléséből keletkező kibocsátásokat, annak ellenére, hogy a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) és (4) bekezdése, továbbá a 2011/278 határozat megengedi ebben a vonatkozásban az ingyenes kibocsátási egység kiosztását?

14) A 2011/278 határozat 3. cikkének c) pontja szerinti hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrésznek tekintendő e valamely [az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek a kereskedelmére vonatkozó uniós rendszer] hatálya alá tartozó létesítményből származó, gőz formájában lévő mérhető hő, amelyet több gőzfogyasztóból álló gőzhálózathoz szállítanak, amelyek közül legalább egy nem tartozik [az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek a kereskedelmére vonatkozó uniós rendszer] hatálya alá tartozik?

15) Releváns-e a tizennegyedik kérdésre adandó válasz szempontjából, hogy:
   a) a gőzhálózat tulajdonosa a hálózat legnagyobb gőzfogyasztója, és ez a fogyasztó [az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek a kereskedelmére vonatkozó uniós rendszer] hatálya alá tartozó létesítmény;
   b) a legnagyobb fogyasztó a gőzhálózat teljes hőleadásának mekkora részét használja fel;
   c) mennyi gőzbeszállítóból és -fogyasztóból áll a gőzhálózat;
   d) van-e bizonytalanság azt illetően, hogy ki termelte a mérhető hőt, amelyet az adott gőzfogyasztó megszerez;
   e) a hálózaton belüli gőzfelhasználás eloszlása változhat e úgy, hogy néhány, [az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek a kereskedelmére vonatkozó uniós rendszer] hatálya alá nem tartozó gőzfogyasztó csatlakozik hozzá, vagy a meglévő, [az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek a kereskedelmére vonatkozó uniós rendszer] hatálya alá nem tartozó létesítmények felhasználása nő?

16) Amennyiben a tizennegyedik kérdésre adandó válasz az egyedi eset tényállásától függ, konkrétan mely tényekre kell hangsúlyt helyezni?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

A 2011/278 határozat 15. cikke (3) bekezdésének az érvényességéről

Az első, a második és a tizenharmadik kérdésről

31 A kérdést előterjesztő bíróság az első, második és tizenharmadik kérdésével lényegében azt kéri, hogy a Bíróság határozzon a 2013/448 határozat érvényességéről abban a tekintetben, hogy a korrekciós tényező meghatározásakor a villamos energia termeléséhez felhasznált hulladékgázok kibocsátásait, valamint a kapcsolt energiatermelésből eredő hő előállításából származó kibocsátásokat nem számították bele a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (5) bekezdése értelmében vett éves maximális kibocsátásiegység-mennyiségbe (a továbbiakban: éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség).

32 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikkel bevezetett együttműködési eljárásban a Bíróság feladata, hogy a nemzeti bíróságnak az előtte folyamatban lévő ügy eldöntéséhez hasznos választ adjon. Ennek érdekében adott esetben a Bíróságnak át kell fogalmaznia a feltett kérdéseket. Emellett a Bíróság arra kényszerülhet, hogy figyelembe vegyen olyan uniós jogi normákat, amelyekre a nemzeti bíróság kérdése megfogalmazásakor nem hivatkozott (2015. február 1-jei Marktgemeinde Straßwalchen és társai ítélet, C-531/13, EU:C:2015:79, 37. pont).

33 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 2003/87 irányelv 3. cikkének u) pontjából az következik, hogy villamosenergia-termelőnek kell tekinteni az olyan létesítményt, amely harmadik felek számára történő értékesítésre szánt villamos energiát termel, és amelyben az ezen irányelv I. mellékletében felsorolt tevékenységek közül kizárólag „tüzelőanyagok égetését” végzik.

34 Amennyiben a hulladékgázokat villamosenergia-termelők égették el, az ennek megfelelő kibocsátásokat nem számították bele az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiségbe (lásd ebben az értelemben: 2016. április 28-i Borealis Polyolefine és társai ítélet, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 és C-391/14–C-393/14, EU:C:2016:311, 74. pont).

35 Ugyanígy a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (3) és (5) bekezdéséből az következik, hogy a kapcsolt energiatermelésből eredő hő termeléséből származó kibocsátásokat nem vették figyelembe az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség meghatározásakor, amennyiben azok villamosenergia-termelőktől származnak (lásd ebben az értelemben: 2016. április 28-i Borealis Polyolefine és társai ítélet, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 és C-391/14–C-393/14, EU:C:2016:311, 75. pont).

36 A 2011/278 határozat 15. cikkének (3) bekezdése, amelyet a 2007/38 irányelv 10a. cikké (5) bekezdésének a végrehajtása érdekében fogadtak el, nem teszi lehetővé a villamosenergia-termelők kibocsátásainak az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség meghatározásakor való figyelembevételét (lásd ebben az értelemben:2016. április 28-i Borealis Polyolefine és társai ítélet, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 és C-391/14–C-393/14, EU:C:2016:311, 68. pont).

37 Következésképpen a kérdést előterjesztő bíróság az első, második és tizenharmadik kérdésével lényegében azt kívánja megtudni a Bíróságtól, hogy érvényes-e az említett 15. cikk (3) bekezdése abban a tekintetben, hogy e rendelkezés kizárja a villamosenergia-termelőktől származó kibocsátásoknak az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség meghatározásakor való figyelembevételét.

38 Márpedig a Bíróságnak a 2016. április 28-i Borealis Polyolefine és társai ítéletben (C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 és C-391/14–C-393/14, EU:C:2016:311) már válaszolnia kellett egy lényegében azonos kérdésre, és az ezen ítéletben adott válasz a jelen ügyre teljes mértékben alkalmazható.

39 A Bíróság ebben az ítéletben azt állapította meg, hogy a 2011/278 határozat 15. cikkének (3) bekezdése abban a tekintetben, hogy nem teszi lehetővé a villamosenergia-termelők kibocsátásainak az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiségbe való beszámítását, megfelel a 2003/87 irányelv 10a. cikkének az ugyanezen cikk (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett (5) bekezdése szövegének (lásd: 2016. április 28-i Borealis Polyolefine és társai ítélet, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 és C-391/14–C-393/14, EU:C:2016:311, 68. pont).

40 Ez az értelmezés megfelel a 2003/87 irányelv rendszerének és az általa követett céloknak is (2016. április 28-i Borealis Polyolefine és társai ítélet, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 és C-391/14–C-393/14, EU:C:2016:311, 69. pont).

41 E körülmények között a 2016. április 28-i Borealis Polyolefine és társai ítélet (C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 és C-391/14–C-393/14, EU:C:2016:311) 62–83. pontjában kifejtettekkel azonos indokok miatt az első, második és tizenharmadik kérdés vizsgálata nem tárt fel olyan tényezőt, amely érintené a 2011/278 határozat 15. cikke (3) bekezdésének az érvényességét.

A harmadik kérdésről

42 Az első, második és tizenharmadik kérdésre adott válasz alapján a harmadik kérdésre nem szükséges válaszolni.

A 2011/278 határozat I. mellékletének az érvényességéről

Az ötödik kérdésről

43 Ötödik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kéri, hogy a Bíróság határozzon a 2011/278 határozat I. mellékletének az érvényességéről abban a tekintetben, hogy a forró fém referenciaértékét a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (2) bekezdéséből eredő követelmények figyelmen kívül hagyásával határozták meg.

44 A SSAB EMEA AB és a Lulekraft AB álláspontja szerint e rendelkezésből az következik, hogy a referenciaértékeket az azok által érintett ágazat leghatékonyabb létesítményei 10%-ának a teljesítménye alapján kell megállapítani. A Bizottság e szabály végrehajtása során felülbecsülte a forró fémet termelő létesítmények teljesítményét. Ezenfelül, bár a kérdéses referenciaérték azt tükrözi, hogy a forró fém termelése során keletkező hulladékgázok helyettesíthetik a tüzelőanyagokat, az ezen gázok és a földgáz energiatartalma közötti különbség figyelembevétele céljából alkalmazott kiigazítás túlzó mértékű.

45 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a Bizottság tág mérlegelési jogkörrel rendelkezik a referenciaértékeknek az ágazatonként vagy alágazatonként, a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (2) bekezdése alapján történő meghatározása tekintetében. Ennek gyakorlása ugyanis többek között azt feltételezi, hogy bonyolult műszaki s gazdasági döntéseket és értékeléseken vigyen véghez. Az ilyen intézkedés jogszerűségét csak az e területen elfogadott intézkedés nyilvánvalóan nem megfelelő jellege érintheti (lásd analógia útján: 2010. december 22-i Gowan Comércio Internacional e Serviços ítélet, C-77/09, EU:C:2010:803, 82. pont).

46 A 2011/278 határozat (8) preambulumbekezdéséből az következik, hogy a Bizottság a referenciaértékek meghatározásához az üvegházhatást okozó gázok szempontjából 2007–2008-ban leghatékonyabb azon létesítmények 10%-a üvegházhatást okozó gázokra vonatkozó kibocsátási teljesítményének számtani átlagát vette kiindulópontnak, amelyekről adatokat gyűjtöttek. Ezen túlmenően elemezte, hogy e kiindulópontok elegendő mértékben tükrözik-e a leghatékonyabb műszaki megoldásokat, helyettesítő megoldásokat, alternatív termelési folyamatokat, nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelést, a hulladékgázokból való hatékony energia-visszanyerést, a biomassza-használatot, valamint a szén-dioxid leválasztását és tárolását, amennyiben az erre szolgáló berendezések rendelkezésre állnak. A Bizottság ezt követően ezen adatokat többek között a különböző európai ágazati szövetségek által vagy azok nevében gyűjtött adatok felhasználásával, az ágazati szabálykönyvekben meghatározott szabályok alapján kiegészítette. A Bizottság ezen ágazati szabálykönyvek tekintetében hivatkozási alapként iránymutatást biztosított a minőségi és hitelesítési kritériumokat érintően.

47 Ezenfelül a 2011/278 határozat (11) preambulumbekezdéséből az következik, hogy amennyiben nem álltak rendelkezésre adatok vagy a gyűjtött adatok nem feleltek meg a referenciaérték-meghatározás módszertanának, az aktuális kibocsátási és felhasználási szintekre, továbbá a leghatékonyabb műszaki megoldásokra vonatkozó, elsősorban – a 2008/1 irányelvvel összhangban létrehozott – az elérhető legjobb technikákról szóló referenciadokumentumokból (BREF) származó információkat felhasználva vezették le a referenciaértékeket. A hulladékgázok kezelésével, a hőexporttal és a villamosenergia-termeléssel kapcsolatos adatok hiánya miatt különösen a koksz és a forró fém termék-referenciaértékeit származtatták a közvetlen és közvetett kibocsátások kiszámításából, a vonatkozó BREF energiaáramlással kapcsolatos releváns információi, illetve a 2007/589 határozatban meghatározott alapértelmezett kibocsátási tényezők alapján.

48 Ami a forró fém termelése során keletkező hulladékgázokat illeti, a 2011/278 határozat (32) preambulumbekezdéséből az következik, hogy a termék-referenciaértékek figyelembe vették a hulladékgázokból való hatékony energia-visszanyerést és a felhasználásukhoz kapcsolódó kibocsátásokat. Ennek érdekében azon termékek referenciaértékeinek meghatározásánál, amelyek előállítása hulladékgázokat keletkeztet, a hulladékgázok szén-dioxid-tartalmát nagymértékben

figyelembe vették. Ennek érdekében azon termékek referenciaértékeinek meghatározásánál, amelyek előállítása hulladékgázokat keletkeztet, a hulladékgázok szén-dioxid-tartalmát nagymértékben figyelembe vették.

49 E körülmények között nem tűnik úgy, hogy a Bizottság a referenciaértékeknek a 2004/87 irányelv 10a. cikkének (2) bekezdése alapján történő meghatározásakor túllépte a mérlegelési jogkörének a korlátait.

50 A fenti megfontolásokból következik, hogy az ötödik kérdés vizsgálata nem tárt fel olyan tényezőt, amely érintené a 2011/278 határozat I. mellékletének az érvényességét.

A 2013/448 határozat érvényességéről

A negyedik kérdésről

51 A kérdést előterjesztő bíróság a negyedik kérdésével lényegében azt kéri a Bíróságról, hogy határozzon a 2013/448 határozatnak a korrekciós tényezőt megállapító 4. cikkének és II. mellékletének az érvényességéről.

52 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a Bíróság már kimondta, hogy mivel a Bizottság az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiséget nem a 2003/87 irányelv 10a. cikke (5) bekezdése első albekezdésének b) pontjából származó követelményeknek megfelelően határozta meg, a 2013/448 határozat 4. cikkében és II. mellékletében meghatározott korrekciós tényező szintén ellentétes e rendelkezéssel (2016. április 28-i Borealis Polyolefine és társai ítélet, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 és C-391/14–C-393/14, EU:C:2016:311, 98. pont).

53 E körülmények között a negyedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2013/448 határozatnak a korrekciós tényezőt megállapító 4. cikke és II. melléklete érvénytelen (2016. április 28-i Borealis Polyolefine és társai ítélet, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 és C-391/14– C-393/14, EU:C:2016:311, 99. pont).

Az ítélet időbeli hatályának korlátozásáról

54 A 2016. április 28-i Borealis Polyolefine és társai ítélet (C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 és C-391/14–C-393/14, EU:C:2016:311) 111. pontjából az következik, hogy a Bíróság a 2013/448 határozat 4. cikkét és II. mellékletét érintő érvénytelenség megállapításának az időbeli hatályát oly módon korlátozta, hogy egyrészt e megállapítás csak az említett ítélet kihirdetésének az időpontjától számított tíz hónapos időszak lejártával hatályosul annak érdekében, hogy a Bizottságnak lehetősége nyíljon a szükséges intézkedések elfogadására, és másrészt az ezen időszak során az érvénytelenített rendelkezések alapján elfogadott intézkedések nem vitathatóak.

A 2003/87 irányelv és a 2011/278 határozat értelmezéséről

A hatodik kérdésről

55 A kérdést előterjesztő bíróság a hatodik kérdésével arra vár választ, hogy a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (4) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az lehetővé teszi azt, hogy a magánháztartásokba exportált hő után ne osszanak ki ingyenes kibocsátási egységeket.

56 Amint arra a jelen ítélet 32. pontja emlékeztetett, a nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikkel bevezetett együttműködési eljárásban a Bíróság feladata, hogy a nemzeti bíróságnak az előtte folyamatban lévő ügy eldöntéséhez hasznos választ adjon. Ebből a szempontból adott esetben a Bíróságnak át kell fogalmaznia az elé terjesztett kérdéseket.

57 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a hatodik kérdés az olyan vállalkozás helyzetét érinti, amely tüzelőanyagok elégetésével acélbrammákat melegít lemezek hengereléssel történő előállítása céljából. Az ezen eljárás során visszanyerhető hőt a vállalkozás két másik, hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészéhez továbbítják, melyek közül az egyik e hőt egy távfűtési hálózatba exportálja.

58 E határozatból az is kitűnik, hogy a természetvédelmi ügynökség, annak érdekében, hogy a kibocsátási egységek ingyenes kiosztása során elkerülje azt, hogy a tüzelőanyagok elégetéséből származó kibocsátásokat a felhasznált vagy exportált hő keretében másodszor is figyelembe vegyék, e hőt levonta a hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész múltbeli tevékenységi szintjéből.

59 Ebben a kontextusban a kérdést előterjesztő bíróság a kérdésével lényegében arra vár választ, hogy a 2003/87 irányelv 10a. cikkét és a 2011/278 határozat 10. cikkének (1)–(3) és (8) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azok lehetővé teszik azt, hogy a kétszeres kiosztás elkerülése érdekében ne osszanak ki kibocsátási egységeket egy hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrésznek abban az esetben, ha az magánháztartásokhoz exportálja azt a hőt, amelyet egy tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészből nyer vissza.

60 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 2003/87 irányelv 10a. cikke (1) bekezdésének első albekezdése azt írja elő, hogy a Bizottság közösségi szintű, teljes mértékben harmonizált végrehajtási intézkedéseket fogad el a kibocsátási egységek kiosztására vonatkozóan. Ugyanezen cikk (2) bekezdése szerint a Bizottság ennek keretében ágazatonként vagy alágazatonként referenciaértékeket határoz meg.

61 Amint az a 2011/278 határozat 10. cikkének (1) és (2) bekezdéséből következik, a tagállamok e referenciaértékeknek az egyes létesítményrészek múltbeli tevékenységi szintjével alkotott szorzatából kiszámolják az ingyenesen kiosztandó kibocsátási egységek előzetes éves mennyiségét. Ennek érdekében e határozat 6. cikke értelmében a létesítményrészeket meg kell különböztetniük a tevékenységük szerint abból a célból, hogy megállapíthassák, hogy termék-referenciaértéket, hő-referenciaértéket, tüzelőanyag-referenciaértéket, vagy a technológiai kibocsátással rendelkező létesítményrész esetében külön tényezőt kell-e alkalmazniuk.

62 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a termék-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészek, a hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészek, a tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészek, és a technológiai kibocsátással rendelkező létesítményrészek meghatározásai egymást kölcsönösen kizárják, amint az a 2011/278 határozat 3. cikkének b)–d) és h) pontjából következik.

63 Ugyanezen határozat 3. cikkének b) pontja ugyanis előírja, hogy a termék-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész csupán azt a ráfordítást, teljesítményt és a megfelelő kibocsátást foglalja magában, amely olyan termék előállításához kapcsolódik, amelyhez az I. mellékletben referenciaértéket határoztak meg.

64 A 2011/278 határozat 3. cikkének c) pontja a hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészt úgy határozza meg, hogy az a termék-referenciaértékkel rendelkező létesítmény körébe nem tartozó olyan ráfordítás, teljesítmény és megfelelő kibocsátás, amely mérhető hő termeléséhez vagy az uniós rendszerbe tartozó valamely létesítményből vagy más entitástól származó mérhető hő importálásához kapcsolódik. E hőt többek között termékek gyártására kell felhasználni, vagy az uniós rendszerbe nem tartozó létesítményhez vagy más entitáshoz kell exportálni, kivéve a villamos energia termelése céljából való exportálást.

65 Ami a tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészt illeti, a 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontjában foglalt meghatározás szerint az a termék-referenciaértékkel rendelkező létesítmény körébe nem tartozó olyan ráfordítás, teljesítmény és megfelelő kibocsátás, amely olyan nem mérhető hőnek a tüzelőanyagok elégetése útján való termeléséhez kapcsolódik, melyet többek között termékek előállításához vagy – a villamos energia előállítását kivéve – mechanikai energia termeléséhez használnak fel.

66 Ami a „technológiai kibocsátásokkal rendelkező létesítményrészt” illeti, csupán az említett határozat 3. cikke h) pontjának i–vi. alpontjában említett sajátos kibocsátások bizonyos típusai esetében alkalmazható ez a minősítés.

67 A 2011/278 határozat (12) preambulumbekezdése szerint, ha nem lehetett termék-referenciaértéket levezetni, de keletkeznek a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására jogosító, üvegházhatást okozó gázok, a kibocsátási egységeket általános tartalék-referenciaértékek alapján kell kiosztani. E tekintetben, annak érdekében, hogy legalább az érintett termelési folyamatok egyes részei esetében maximalizálható legyen az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásainak a csökkentése és az energiatakarékosság, három tartalék-referenciaértéket állítottak hierarchikus sorrendbe.

68 Ezen okfejtések alapján az említett határozat 3. cikkének b)–d) és h) pontjában foglalt meghatározások együttes értelmezéséből az következik, hogy a kibocsátási egységek ingyenes kiosztását csak abban az esetben kell a három másik lehetőség – nevezetesen a hő-referenciaérték, a tüzelőanyag-referenciaérték és a technológiai kibocsátások – alapján elvégezni, ha valamely létesítményrészre nem alkalmazható termék-referenciaérték.

69 Ugyanezen rendelkezésekből az is következik, hogy a tüzelőanyag elégetése nem vezethet több különböző referenciaérték alkalmazásához, mivel egy és ugyanazon tevékenység csak a 2011/87 irányelv 3. cikkének b)–d) és h) pontjában előírt létesítményrész-kategóriáknak csak az egyikébe tartozhat, mivel ezek a kategóriák, amint arra már a jelen ítélet 62. pontja is emlékezetett, egymást kölcsönösek kizárják. Bármely ettől eltérő megközelítés ellentétes lenne a kibocsátások kétszeres beszámításának és a kibocsátási egységek kétszeres kiosztásának a tilalmával, amelyet e határozat több rendelkezése is előír.

70 A 2011/278 határozat 6. cikkének (2) bekezdése alapján ugyanis az egyes létesítményrészek ráfordításainak, teljesítményének és kibocsátásának összege nem haladhatja meg a létesítmény összes ráfordítását, teljesítményét és kibocsátását. Ezenfelül e határozat 7. cikke (7) bekezdésének első albekezdése azt írja elő, hogy az üvegházhatást okozó gázokat termelő létesítmények üzemeltetői a referenciaadatok közlése során kötelesek gondoskodni arról, hogy „ne forduljon elő kétszeres beszámítás és ne legyenek átfedések a létesítményrészek adatai között”. Az üzemeltetők ezen kötelezettségének megfelel a tagállamoknak a 2011/278 határozat 10. cikkének (8) bekezdésében előírt azon kötelezettsége, amely szerint gondoskodniuk kell arról, hogy „ne számítsák kétszer a kibocsátásokat”.

71 Így, amennyiben a hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész által importált hő tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészből származik, el kell kerülni azt, hogy az e hő termeléséhez ténylegesen kapcsolódó kibocsátásokat a kibocsátási egységek ingyenes kiosztásakor kétszer vegyék figyelembe. A tüzelőanyag-referenciaértéknek a hőtermelésre való alkalmazása, valamint a hő-referenciaértéknek az ugyanezen hő felhasználására való alkalmazása olyan kétszeres beszámítást valósítana meg, amely ellentétes a jelen ítélet előző pontjában felsorolt rendelkezésekkel.

72 A 2011/278 határozat ezen értelmezést alátámasztják az égetési folyamatokból származó kibocsátás egyedi nyomonkövetési szabályai, amelyeket a 601/2012 rendelet IV. mellékletének 1.A pontja tartalmaz, és amelyekből többek között az következik, hogy „[a]z üzemeltető a más létesítménytől átvett hő- vagy villamos energia előállításából származó kibocsátást nem tekinti az átvevő létesítmény kibocsátása részének”.

73 Ezt az értelmezést szintén megerősíti a 2003/87 irányelv fő célja, azaz a környezetnek az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásainak a csökkentése útján történő védelme (lásd: 2016. április 28-i Borealis Polyolefine és társai ítélet, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 és C-391/14–C-393/14, EU:C:2016:311, 79. pont), valamint a 2011/278 határozat (18) preambulumbekezdésében megfogalmazott azon cél, amely szerint a versenytorzulás elkerülése és annak biztosítása érdekében, hogy a szén-dioxid-piac rendben működjön, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy kétszeres beszámításra vagy párhuzamos kiosztásra ne kerülhessen sor.

74 Ezenfelül a 2003/87 irányelv 10a. cikke nem tartalmaz olyan elemet, amely alapján arra lehetne következtetni, hogy e rendelkezéssel ellentétes a kibocsátások kétszeres beszámítására vonatkozó tilalom szabálya. Konkrétan az, hogy e cikk (4) bekezdése azt írja elő, hogy ingyenes kibocsátási egységeket kell kiosztani a távfűtés céljára történő hőtermelésből származó kibocsátásokra vonatkozóan, nem cáfolja meg ezt a megállapítást. Ez a bekezdés ugyanis nem határozza meg a kiosztandó kibocsátási egységek mennyiségét, és azt sem követeli meg, hogy a valamely más létesítményrész által már lefedett kibocsátások az exportált hő tekintetében kétszeres kiosztás tárgyát képezzék.

75 Ezt a megállapítást a „Guidance Document n° 6 on the harmonized free allocation methodology for the EU-ETS post 2012 Cross-Boundary Heat Flows” című, és a Bizottság által az internetes oldalán közzétett dokumentumban kifejtett magyarázatok sem cáfolhatják meg. Az e dokumentumban foglalt kifejezett közlés szerint ugyanis az jogilag nem kötelező, és nem tükrözi a Bizottság hivatalos álláspontját. Ezenfelül, bár igaz, hogy – amint azt e dokumentum megállapítja – sem a 2003/87 irányelv, sem a 2011/278 határozat nem ír elő a hőfogyasztásra a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására vonatkozó külön szabályokat a hő forrása szerint, ebből azonban nem következik, hogy a hő termelése és felhasználása tekintetében a kibocsátási egységek kétszeres kiosztása megengedett.

76 Ami a 2011/278 határozat 10. cikkének (3) bekezdésében előírt szabályt illeti, annak célja a mérhető hőnek a magánháztartásokba való exportálására kiosztott kibocsátási egységek kiigazítása abban az esetben, ha a kibocsátási egységeknek a hő-referenciaérték alapján meghatározott mennyisége kisebb, mint az ezen hő megtermeléséhez kapcsolódó múltbeli kibocsátások mediánértéke.

77 Ugyanakkor a hőtermeléshez kapcsolódó múltbeli kibocsátások mediánértéke csak azokat a kibocsátásokat foglalhatja magában, amelyeket a hő-referenciaértéknek az érintett létesítményrész múltbeli tevékenységére való alkalmazásakor figyelembe vesznek, ami kizárja, hogy ennek keretében egy tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítmény múltbeli tevékenységéhez kapcsolódó kibocsátásokat vegyenek figyelembe.

78 A 2011/278 határozat 10. cikke (3) bekezdésének ez az értelmezése a kibocsátások kétszeres beszámításának és a kibocsátási egységek kétszeres kiosztásának a tilalmából következik, melyekkel – amint az a jelen ítélet 70. és 71. pontjából következik – ellentétes az, ha a hőtermeléshez kapcsolódó kibocsátásokat kétszer veszik figyelembe, nevezetesen egyrészt a kibocsátási egységeknek az e hőt megtermelő létesítmény részére való ingyenes kiosztása keretében, és másrészt a kibocsátási egységeknek az e hőt felhasználó vagy exportáló létesítmény részére való ingyenes kiosztása keretében. Mivel tehát a tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész által exportált hő nem képezi a részét a hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész múltbeli tevékenységének, ezen utóbbi létesítményrész múltbeli tevékenységének a mediánértéke nem határozható meg az e hő termeléséhez kapcsolódó kibocsátások alapján.

79 A jelen ítélet 71. és 76–78. pontjában kifejtett megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy nem kizárt az, hogy a kibocsátások kétszeres beszámítására vonatkozó tilalom végrehajtása a kibocsátási egységek kiosztására hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságot arra vezetheti, hogy a magánháztartásokba exportált hő után ne osszon ki kibocsátási egységeket.

80 A fenti megfontolásokra tekintettel a hatodik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2003/87 irányelv 10a. cikkét és a 2011/278 határozat 10. cikkének (1)–(3) és (8) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azok lehetővé teszik azt, hogy a kétszeres kiosztás elkerülése érdekében ne osszanak ki kibocsátási egységeket egy hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrésznek abban az esetben, ha az magánháztartásokhoz exportálja azt a hőt, amelyet egy tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészből nyert vissza.

A tizedik kérdésről

81 A kérdést előterjesztő bíróság a tizedik kérdésével lényegében arra vár választ, hogy a 2011/278 határozat 10. cikkének (8) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha valamely gazdasági szereplő számára ingyenes kibocsátási egységeket osztanak ki a tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészben termelt hőnek a hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészben való felhasználására vonatkozóan.

82 Amint az már a jelen ítélet 70. pontjában megállapításra került, az említett határozat 10. cikkének (8) bekezdése értelmében a tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy „ne számítsák kétszer a kibocsátásokat”.

83 E tekintetben a jelen ítélet 71. pontjából következik, hogy amennyiben a hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész által importált hő tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészből származik, el kell kerülni, hogy az e hő megtermeléséhez ténylegesen kapcsolódó kibocsátásokat az ingyenes kibocsátási egységek kiosztása során kétszer vegyék figyelembe. A tüzelőanyag-referenciaértéknek a hő termelésére való alkalmazása, és a hő-referenciaértéknek az ugyanezen hő felhasználására való alkalmazása ilyen tiltott kétszeres beszámításnak minősülne.

84 A fenti megfontolásokra tekintettel a tizedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2011/278 határozat 10. cikkének (8) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha valamely gazdasági szereplő számára ingyenes kibocsátási egységeket osztanak ki a tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész keretében figyelembe vett hőnek a hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészben való felhasználására vonatkozóan.

A tizenegyedik és a tizenkettedik kérdésről

85 A hatodik és a tizedik kérdésre adott válaszra tekintettel a tizenegyedik és a tizenkettedik kérdést nem szükséges megválaszolni.

A hetedik kérdésről

86 A kérdést előterjesztő bíróság a hetedik kérdésével arra vár választ, hogy a kibocsátási egységek ingyenes kiosztásának a kérelmezésekor összeegyeztethető-e a 2011/278 határozat IV. mellékletével az, ha a természetvédelmi ügynökséghez hasonlóan nem közlik az üvegházhatást okozó gázoknak a magánháztartásokba exportált hő termeléséhez kapcsolódó összes kibocsátására vonatkozó adatokat.

87 Először is meg kell állapítani, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett hetedik kérdés ugyanabba, a jelen ítélet 57. és 58. pontjában leírt ténybeli kontextusba illeszkedik, mint a hatodik kérdés.

88 Ezenfelül a 2011/278 határozat 7. cikkének (1) bekezdése előírja a tagállamok azon kötelezettségét, hogy a 2003/87/EK irányelv 10a. cikke értelmében ingyenes kiosztásra jogosult valamennyi meglévő létesítmény esetében össze kell gyűjteniük „valamennyi vonatkozó információt és adatot a[z e határozat] IV. melléklet[é]ben felsorolt minden egyes paraméterre vonatkozóan”. E paraméterek között

szerepel többek között az „exportált mérhető hő”, és az „összes üvegházhatásúgáz-kibocsátás”. A 2011/278 határozat 7. cikkének (9) bekezdése szerint ezeket az adatokat kérésre a Bizottság rendelkezésére bocsátják.

89 E kontextusban a kérdést előterjesztő bíróság a hetedik kérdésével lényegében arra vár választ, hogy e határozat 7. cikkét és IV. mellékletét úgy kell-e értelmezni, hogy azok lehetővé teszik valamely tagállam számára azt, hogy az e rendelkezésekben előírt adatok begyűjtése során a kétszeres beszámítás elkerülése céljából ne vegye figyelembe a valamely hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész által magánháztartásokba exportált hő termeléséhez kapcsolódó valamennyi kibocsátást.

90 A tagállamok ezen adatgyűjtés során a 2011/278 irányelv 7. cikkének (7) bekezdése értelmében kötelesek gondoskodni arról, hogy „ne forduljon elő kétszeres beszámítás és ne legyenek átfedések a létesítményrészek adatai között.” Következésképpen a kibocsátások kétszeres beszámítása esetén a hatáskörrel rendelkező hatóságok jogosultak arra, hogy azt kérjék, hogy a részükre az üzemeltetők által rendelkezésre bocsátott adatokat helyesbítsék.

91 A 2011/278 határozat IV. mellékletével nem ellentétes ez a szabály. Ez a melléklet ugyanis csupán egy olyan listát tartalmaz, amely részletesen előírja azokat a minimuminformációkat, amelyeket az érintett üzemeltetők a tagállamokkal e határozat 7. cikke alapján közölnek.

92 A fentiekre tekintettel a hetedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2011/278 határozat 7. cikkét és IV. mellékletét úgy kell értelmezni, hogy azok lehetővé teszik valamely tagállam számára azt, hogy az e rendelkezésekben előírt adatok begyűjtése során a kétszeres beszámítás elkerülése céljából ne vegye figyelembe a valamely hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész által magánháztartásokba exportált hő termeléséhez kapcsolódó valamennyi kibocsátást.

A nyolcadik kérdésről

93 A nyolcadik kérdést előterjesztő bíróság arra vár választ, hogy a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) és (4) bekezdését, valamint a 2011/278 határozat 10. cikkének (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azok lehetővé teszik azt, hogy az olyan kibocsátások után, amelyek fosszilis tüzelőanyagból származnak, és amelyek meghaladják a magánháztartásokba exportált hőre vonatkozóan kiosztott kibocsátási egységeket, ne osszanak ki további ingyenes kibocsátási egységeket.

94 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett nyolcadik kérdés egy olyan vállalkozás – nevezetesen a SSAB EMEA AB – helyzetét érinti, amely egy magánszemélyek távhőellátását biztosító hálózat számára hőt szolgáltat. E hőt a forró fém termelése során keletkező hulladékgáz elégetésével állítják elő.

95 A természetvédelmi ügynökség az exportált hőre vonatkozóan a kibocsátási egységek ingyenesen kiosztandó mennyiségének a meghatározása érdekében a hő-referenciértéket alkalmazta. Nem osztott ki kibocsátási egységeket azon a mennyiségen túlmenően, amelyet e referenciaérték lehetővé tett, mivel álláspontja szerint a tüzelőanyag-referenciaérték által meghatározott értéket meghaladó kibocsátásokat a hulladékgázok esetében e gázok előállítói tekintetében kell beszámítani. A forró fém referenciaértéke figyelembe veszi ezeket a kibocsátásokat.

96 A fentiek alapján, valamint a jelen ítélet 76. pontjára tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) és (4) bekezdését, valamint a 2011/278 határozat 10. cikkének (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, ha nem osztanak ki további ingyenes kibocsátási egységeket az olyan kibocsátások után, amelyek egy forró fémre vonatkozó referenciaértékkel rendelkező létesítmény által termelt hulladékgázok elégetése útján

nyert mérhető hő termeléséhez kapcsolódnak, ha a hő-referenciaérték alapján meghatározott kibocsátásiegység-mennyiség alacsonyabb, mint az e hő termeléséhez kapcsolódó múltbeli kibocsátások mediánértéke.

97 Meg kell állapítani, hogy a Bíróság már rámutatott arra, hogy a 2011/278 határozat (32) preambulumbekezdéséből az következik, hogy a Bizottság a 2003/87 irányelv 10a. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdése alapján figyelembe vette a hulladékgázokból való hatékony energia-visszanyeréshez kapcsolódó kibocsátásokat. A Bizottság ennek érdekében kiigazított bizonyos termék-referenciaértékeket, többek között a koksz, a forró fém és a szinterezett érc vonatkozásában. Ezzel kívánja ösztönözni a vállalkozásokat arra, hogy az e termékek gyártása során termelt hulladékgázokat újra felhasználják, vagy eladják. Ugyanezen (32) preambulumbekezdésből továbbá az következik, hogy egyrészt e hulladékgázoknak a valamely ipari létesítmény más folyamatában való újbóli felhasználása főszabály szerint jogosultságot biztosít újabb ingyenes kibocsátási egységeknek a kiosztására hő-referenciaérték vagy tüzelőanyag-referenciaérték alapján, és másrészt az említett gázok eladása lehetővé teszi a hulladékgázok termelője számára, hogy kibocsátási egységeket takarítson meg (lásd ebben az értelemben: 2016. április 28-i Borealis Polyolefine és társai ítélet, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 és C-391/14–C-393/14, EU:C:2016:311, 73. pont).

98 E megfontolások alapján a 2011/278 határozat 3. cikke c) pontjának második francia bekezdése és 10. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében a hulladékgázoknak a távhőszolgáltató hálózat táplálása céljából való elégetése lehetővé teszi azt, hogy a hő-referenciaérték alapján ingyenes kibocsátási egységeket osszanak ki.

99 A kibocsátások kétszeres beszámítására és a kibocsátási egységek kétszeres kiosztására vonatkozó tilalommal nem ellentétes ez a szabály.

100 Ugyanis, bár a forró fém referenciaértéke figyelembe veszi bizonyos mértékig a hulladékgázok elégetését, az azoknak a valamely hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész által való hatékony elégetése által keletkező kibocsátását főszabály szerint nem számítják be a forró fémre vonatkozó referenciaértékkel rendelkező létesítményrész múltbeli tevékenységébe. Amint az a 2011/278 határozat 3. cikkének b) pontjában foglalt fogalommeghatározásból következik, a termék-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészbe csak az a „ráfordítás, teljesítmény és a megfelelő kibocsátása” tartozik, amely „olyan termék előállításához kapcsolód[ik], amelyhez az [e határozat] I. melléklet[é]ben referenciaértéket határoztak meg”. Ez nem áll fenn a hulladékgázoknak a 2011/278 határozat 3. cikkének c) pontja értelmében vett, hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrésznek minősített létesítmény általi elégetéséhez kapcsolódó kibocsátások esetében.

101 A tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész által termelt hő visszanyerésével ellentétben tehát a hulladékgázoknak a hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész általi elégetése az e gázt termelő termékgyártástól elkülönülő folyamat.

102 A 2011/278 határozat 3. cikke c) pontja második francia bekezdésének és 10. cikke (2) bekezdése b) pontjának ez az értelmezése megfelel a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) bekezdésében foglalt azon célkitűzésnek, amely szerint ösztönözni kell az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásainak az energiahatékonyság növelése útján történő csökkentését azáltal, hogy hatékonyabb technikák kerülnek alkalmazásra, többek között ideértve az energiának a hulladékgázokból való hatékonyabb kinyerését. energia-visszanyerés útján való növelését.

103 Ami a 2011/278 határozat 20. cikke (3) bekezdésének az alkalmazását illeti, meg kell állapítani, hogy amennyiben a kibocsátások kétszeres beszámítására és a kibocsátási egységek kétszeres kiosztására vonatkozó tilalmat tiszteletben tartják, a hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrésznek további kibocsátási egységek oszthatók ki, ha e rendelkezés alkalmazásának feltételei teljesülnek.

104 Mindemellett a jelen ügy keretében a német kormány által benyújtott írásbeli észrevételek, valamint a természetvédelmi ügynökségnek az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban ismertetett magyarázatai arra utalnak, hogy a forró fém referenciaértéke magában foglalja a hulladékgázok elégetésének eredményeképpen keletkező kibocsátásokat, amennyiben azok meghaladják a földgáz elégetésével járó kibocsátásokat.

105 E tekintetben a „Guidance Document n° 8 on the harmonized free allocation methodology for the EU-ETS post 2012, Waste gases and process emissions sub-installation” című dokumentumból, amelyet a Bizottság internetes oldalán tettek közzé, az derül ki, hogy a termék-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész korlátain belül keletkező hulladékgázok esetében e referenciaérték magában foglalja kibocsátási egységeknek a hulladékgázok termeléséhez és a biztonsági okokból, fáklyázással történő elégetéséhez kapcsolódó kibocsátásokra vonatkozó kiosztását. Ugyanezen dokumentum szerint a kibocsátási egységeknek a hulladékgázok termeléséhez kapcsolódó kibocsátásokra vonatkozó kiosztása tekintetében figyelembe veszik azokat a kibocsátásokat, amelyek meghaladják a földgáz elégetése során keletkező kibocsátásokat.

106 Mivel tehát a forró fém referenciaértéke ténylegesen figyelembe veszi a hulladékgázok termeléséhez kapcsolódó kibocsátásokat, a jelen ügyben a kibocsátások kétszeres beszámítására és a kibocsátási egységek kétszeres kiosztására vonatkozó tilalommal ellentétes, ha a 2011/278 határozat 10. cikkének (3) bekezdése alapján további kibocsátási egységeket osztanak ki a magánháztartásokba exportált mérhető hő után amiatt, hogy a hő-referenciaérték alapján meghatározott kibocsátásiegység-mennyiség alacsonyabb, mint az e hő termeléséhez kapcsolódó múltbeli kibocsátások mediánértéke.

107 A fenti megfontolásokra tekintettel a nyolcadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) és (4) bekezdését, valamint a 2011/278 határozat 10. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azok lehetővé teszik azt, hogy ne osszanak ki további ingyenes kibocsátási egységeket az olyan kibocsátások után, amelyek egy forró fémre vonatkozó referenciaértékkel rendelkező létesítmény által termelt hulladékgázok elégetése útján nyert mérhető hő termeléséhez kapcsolódnak, ha a hő-referenciaérték alapján meghatározott kibocsátásiegység-mennyiség alacsonyabb, mint az e hő termeléséhez kapcsolódó múltbeli kibocsátások mediánértéke.

A kilencedik kérdésről

108 Először is meg kell állapítani, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kilencedik kérdés ugyanabba, a jelen ítélet 94. és 95. pontjában ismertetett ténybeli kontextusba illeszkedik, mint a nyolcadik kérdés.

109 Ezenfelül a jelen ítélet 88. pontjában megállapításra került, hogy a 2011/278 határozat 7. cikkének (1) bekezdése előírja a tagállamok azon kötelezettségét, hogy a 2003/87/EK irányelv 10a. cikke értelmében ingyenes kiosztásra jogosult valamennyi meglévő létesítmény esetében össze kell gyűjteniük „valamennyi vonatkozó információt és adatot a[z e határozat] IV. melléklet[é]ben felsorolt minden egyes paraméterre vonatkozóan”. E paraméterek között szerepel többek között az „exportált mérhető hő”, és az „összes üvegházhatásúgáz-kibocsátás”. A 2011/278 határozat 7. cikkének (9) bekezdése szerint ezeket az adatokat kérésre a Bizottság rendelkezésére bocsátják.

110 A kérdést előterjesztő bíróság a kilencedik kérdésével tehát lényegében arra vár választ, hogy e határozat 7. cikkét és IV. mellékletét úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, ha valamely tagállam az e rendelkezésben előírt adatok begyűjtése során az általa megszerzett számadatokat kiigazítja oly módon, hogy az üvegházhatást okozó gázok azon kibocsátásai, amelyek a hulladékgázoknak a hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész általi elégetéséből származnak, egyenlőek legyenek a földgáz elégetéséből származó kibocsátásokkal.

111 Amint az a jelen ítélet 90. pontjában megállapításra került, a tagállamok a 2011/278 határozat 7. cikkében és IV. mellékletében említett adatok begyűjtése során a 2011/278 irányelv 7. cikkének (7) bekezdése értelmében kötelesek gondoskodni arról, hogy „ne forduljon elő kétszeres beszámítás és ne legyenek átfedések a létesítményrészek adatai között”. Következésképpen a kibocsátások kétszeres beszámítása esetén a hatáskörrel rendelkező hatóságok jogosultak arra, hogy azt kérjék, hogy a részükre az üzemeltetők által rendelkezésre bocsátott adatokat helyesbítsék.

112 E tekintetben a jelen ítélet 105. pontjában megállapításra került, hogy a „Guidance Document nº 8 on the harmonized free allocation methodology for the EU-ETS post 2012, Waste gases and process emissions sub-installation” című dokumentumból kiderül, hogy a termék-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész korlátain belül keletkező hulladékgázok esetében e referenciaérték magában foglalja többek között a kibocsátási egységeknek a hulladékgázok termeléséhez kapcsolódó kibocsátásokra vonatkozó kiosztását, és a kibocsátási egységeknek az e kibocsátásokra vonatkozó kiosztása keretében figyelembe veszik azokat a kibocsátásokat, amelyek meghaladják a földgáz elégetéséből származó kibocsátásokat.

113 A fenti megfontolások összességére tekintettel a kilencedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2011/278 határozat 7. cikkét és IV. mellékletét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, ha valamely tagállam az e rendelkezésben előírt adatok begyűjtése során az általa megszerzett számadatokat kiigazítja oly módon, hogy az üvegházhatást okozó gázok azon kibocsátásai, amelyek a hulladékgázoknak a hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész általi elégetéséből származnak, egyenlőek legyenek a földgáz elégetéséből származó kibocsátásokkal, amennyiben a termék-referenciaérték figyelembe veszi a hulladékgázok termeléséhez kapcsolódó kibocsátásokat.

A tizennegyedik, tizenötödik és tizenhatodik kérdésről

114 A kérdést előterjesztő bíróság a tizennegyedik, tizenötödik és tizenhatodik kérdésével lényegében arra vár választ, hogy a 2011/278 határozat 3. cikkének c) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a „hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész” fogalma magában foglalja azt a tevékenységet, amelynek során a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerének a hatálya alá tartozó valamely létesítményből származó mérhető hőt egy gőzhálózatba exportálják.

115 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy e kérdések egy olyan, kapcsolt energiatermelésű létesítmény esetét érintik, amely gőzelosztó hálózatot táplál. E hálózathoz három fogyasztó csatlakozik, melyek közül az egyik egy olyan finomító, amely a hálózat által szolgáltatott gőz 90%-ának a fogyasztója. A természetvédelmi ügynökség úgy tekintette, hogy e hálózat valójában a finomító szerves részét képezi, és az nem tekinthető gőzszolgáltatónak. Ezen ügynökség ezért a 2011/278 határozat 3. cikkének c) pontja alapján megtagadta, hogy a kapcsolt energiatermelésű létesítmény számára kibocsátási egységeket osszon ki.

116 E tekintetben a jelen ítélet 64. pontjában megállapításra került, hogy az utóbbi határozat 3. cikkének c) pontja a hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészt úgy határozza meg, hogy az a termék-referenciaértékkel rendelkező létesítmény körébe nem tartozó olyan ráfordítás, teljesítmény és megfelelő kibocsátás, amely |mérhető hő termeléséhez vagy az uniós rendszerbe tartozó valamely létesítményből vagy más entitástól származó mérhető hő importálásához kapcsolódik. E hőt többek között termékek gyártására kell felhasználni, vagy az uniós rendszerbe nem tartozó létesítményhez vagy más entitáshoz kell exportálni, kivéve a villamos energia termelése céljából való exportálást.

117 Ebből a meghatározásból az következik, hogy az olyan létesítmény, amely az általa termelt hőt exportálja, e hő után csak abban az esetben részesülhet kibocsátási egységekben, ha azt „az uniós rendszerbe nem tartozó létesítményhez vagy más entitáshoz” exportálja. E létesítmény ezzel szemben nem igényelhet kibocsátási egységeket e hő vonatkozásában, ha azt a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerének a hatálya alá tartozó más létesítményhez továbbítja.

118 Ebből következően az olyan hőelosztót, amely nem fogyasztja az általa importált hőt, hanem azt más létesítményekhez vagy entitásokhoz továbbítja, függetlenül attól, hogy azok a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerének a hatálya alá tartoznak-e, a 2011/278 határozat 3. cikkének c) pontja értelmében „az uniós rendszerbe nem tartozó létesítmény[nek] vagy más entitás[nak]” kell tekinteni.

119 Ha azonban az elosztó hálózat valójában a 2003/87 irányelv 3. cikkének e) pontja értelmében vett olyan létesítmény szerves részét képezi, amely a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerének a hatálya alá tartozik, e hálózat nem tekinthető a 2011/278 határozat 3. cikkének c) pontja értelmében „az uniós rendszerbe nem tartozó létesítmény[nek] vagy más entitás[nak]”. Így, abban az esetben, ha a hő termelője ilyen hálózatba továbbítja a hőt, azt a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerének a hatálya alá tartozó létesítménynek szállítja.

120 Ugyanez igaz abban az esetben, ha e hő termelője és fogyasztója között szolgáltatási szerződés van hatályban, hiszen ebben az esetben a hőt nem „az uniós rendszerbe nem tartozó létesítmény[nek] vagy más entitás[nak]” szállítják.

121 A kérdést előterjesztő bíróságnak kell értékelnie a fenti megfontolások alapján az alapjogvita tényállását annak megállapítás érdekében, hogy a szóban forgó, kapcsolt energiatermelésű létesítmény a 2011/278 határozat 3. cikkének c) pontja értelmében „az uniós rendszerbe nem tartozó létesítményhez vagy más entitáshoz” exportálja-e a hőt. A tizenötödik kérdés keretében felsorolt körülmények e tekintetben irrelevánsak.

122 A fenti megfontolásokra tekintettel a tizennegyedik, tizenötödik és tizenhatodik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2011/278 határozat 3. cikkének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy a „hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész” fogalma magában foglalja azt a tevékenységet, amelynek során a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerének a hatálya alá tartozó valamely létesítményből származó mérhető hőt egy gőzhálózatba exportálják, feltéve, hogy ezen utóbbi hálózat „az uniós rendszerbe nem tartozó létesítmény[nek] vagy más entitás[nak]” tekinthető.

A költségekről

123 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hatodik tanács) a következőképpen határozott:

1) **Az első, második és tizenharmadik kérdés vizsgálata nem tárt fel olyan tényezőt, amely érintené a kibocsátási egységekre vonatkozó harmonizált ingyenes kiosztás uniós szintű átmeneti szabályainak a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 10a. cikke értelmében történő meghatározásáról szóló, 2011. április 27-i 2011/278/EU bizottsági határozat 15. cikke (3) bekezdésének az érvényességét.**

2) **Az ötödik kérdés vizsgálata nem tárt fel olyan tényezőt, amely érintené a 2011/278 határozat I. mellékletének az érvényességét.**

3) **Az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 11. cikkének (3) bekezdésével összhangban történő átmeneti ingyenes kiosztását szolgáló nemzeti végrehajtási intézkedésekről szóló, 2013. szeptember 5-i 2013/448/EU bizottsági határozat 4. cikke és II. melléklete érvénytelen.**

4) A 2013/448 határozat 4. cikkét és II. mellékletét érintő érvénytelenség megállapításának az időbeli hatálya korlátozásra kerül oly módon, hogy egyrészt az csak a 2016. április 28-i Borealis Polyolefine és társai ítélet (C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 és C-391/14–C-393/14, EU:C:2016:311) kihirdetésének az időpontjától számított tíz hónapos időszak lejártával hatályosul annak érdekében, hogy az Európai Bizottságnak lehetősége nyíljon a szükséges intézkedések elfogadására, és másrészt az ezen időszak során az érvénytelenített rendelkezések alapján elfogadott intézkedések nem vitathatóak.

5) A 2009. április 23-i 2009/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 10a. cikkét és a 2011/278 határozat 10. cikkének (1)–(3) és (8) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azok lehetővé teszik azt, hogy a kétszeres kiosztás elkerülése érdekében ne részesítsenek az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeiben egy hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészt abban az esetben, ha az magánháztartásokhoz exportálja azt a hőt, amelyet egy tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészből nyert vissza.

6) A 2011/278 határozat 10. cikkének (8) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha valamely gazdasági szereplőt az üvegházhatást okozó gázok ingyenes kibocsátási egységeiben részesítik a tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész keretében figyelembe vett hőnek a hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészben való felhasználására vonatkozóan.

7) A 2011/278 határozat 7. cikkét és IV. mellékletét úgy kell értelmezni, hogy azok lehetővé teszik valamely tagállam számára azt, hogy az e rendelkezésekben előírt adatok begyűjtése során a kétszeres beszámítás elkerülése céljából ne vegye figyelembe a valamely hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész által magánháztartásokba exportált hő termeléséhez kapcsolódó valamennyi kibocsátást.

8) A 2009/29 irányelvvel módosított 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) és (4) bekezdését, valamint a 2011/278 határozat 10. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azok lehetővé teszik azt, hogy ne osszák ki az üvegházhatást okozó gázok további ingyenes kibocsátási egységeit az olyan kibocsátások után, amelyek forró fémre vonatkozó referenciaértékkel rendelkező létesítmény által termelt hulladékgázok elégetése útján nyert mérhető hő termeléséhez kapcsolódnak, ha az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek a hő-referenciaérték alapján meghatározott mennyisége alacsonyabb, mint az e hő termeléséhez kapcsolódó múltbeli kibocsátások mediánértéke.

9) A 2011/278 határozat 7. cikkét és IV. mellékletét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, ha valamely tagállam az e rendelkezésekben előírt adatok begyűjtése során az általa megszerzett számadatokat kiigazítja oly módon, hogy az üvegházhatást okozó gázok azon kibocsátásai, amelyek a hulladékgázoknak a hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész általi elégetéséből származnak, egyenlőek legyenek a földgáz elégetéséből származó kibocsátásokkal, amennyiben a termék-referenciaérték figyelembe veszi a hulladékgázok termeléséhez kapcsolódó kibocsátásokat.

10) A 2011/278 határozat 3. cikkének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy a „hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész” fogalma magában foglalja azt a tevékenységet, amelynek során az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei kereskedelmi rendszerének a hatálya alá tartozó valamely létesítményből származó mérhető hőt egy gőzhálózatba exportálják, feltéve hogy ezen utóbbi hálózat „az uniós rendszerbe nem tartozó létesítmény[nek] vagy más entitás[nak]” tekinthető.

Aláírások